

תְּנוּ פֶתַח וְאָמַר. (שיר השירים ח) מַיִם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת
וְגו'. מַיִם רַבִּים דָּא דְרוּעָא יְמִינָא עוד פתח רבי אלעזר ואמר
לבאר את מש"כ מים רבים וכו' שהוא החסד שהוא הזרוע הימין, דְּבַעֵי לְקַשְׂרָא
בֵּיהּ קַשְׂרָא דְתַפְלָה עַל דְרוּעָא שְׁמַאלָא שצריך ע"י זרוע הימני
לקשור את התפילין של יד על הזרוע השמאלי, לְקַיְימָא וַיְמִינוּ תְּחַבְּקֵנִי
בכדי לקיים את מש"כ מפני שעומד ראש המלכות בזרוע השמאל ושם ז"א מחבקה ע"י זרוע
הימין (שעה"כ). דְּבַר אַחֵר, מַיִם רַבִּים, דָּא הוּא נָהַר עֲלָאָה,
דְּמַנִּיה נְפָקִין נְהַרִין לְכָל עֵבֶר, וְכִלְהוּ נְגִידִין וְאֵת מְשָׁכֵן
מַנִּיה. שהוא הבינה הנקרא נהר העליון שממנה יוצאים נהרות של שפע לכל הז"ת וכל
הנהרות שהם הז"ת נוזלים ונמשכים ממנה ולכן היא נקראת מים רבים משא"כ החסד הנקרא
מים סתם (רמ"ק). כְּמָה דְאֵת אָמַר כמו שנאמר, (תהלים צג) מְקוּלוֹת
מַיִם רַבִּים. יְמִינֵנוּן קוּלוֹת דְּמַיִם רַבִּים, דְּנַפְקֵן
וְאֵת מְשָׁכֵן מַנִּיה דהיינו שהקולות שהם הז"ת הם יוצאים ונמשכים מהבינה
הנקראת מים רבים (רמ"ק) ומש"כ. וְנְהַרוֹת, כְּמָה דְאֵת אָמַר, נְשָׂאוּ
נְהַרוֹת וְגו' ונהרות לא ישטופה פירושו כמו שנאמר נשאו נהרות דהיינו שהם הנהרות
היוצאים מהבינה שהם הז"ת והם לא יוכלו לבטל את אהבה שבאה למלכות ע"י הגבורה

♦ (אור החמה בשם מהרח"ו).

אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה [כד] פירושו, דְרָחִים
בְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְקוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא, יְבוּזוּ לוֹ שֶׁאִם יִרְצֶה

הס"מ איש בליעל לתת את כל חלקו שיש לו בקדושה שהוא חיותו בכדי שיהיה לו חלק
מאהבה שאוהבת השכינה את הקב"ה, אז ז"א יבוז לו מפני שכתוב וכבודי לא אחר לא יתן

שפירושו שאין הז"א נותן את המלכות שהיא כבודו בכדי שיהיה ממנה יניקה לחיצונים
(מק"מ) ומש"כ. (שיר השירים ח) **בוז יבוזו לו, יבוז מיבעי ליה** היה

צריך לומר יבוז בלשון יחיד שהז"א בז לו, **מאי יבוזו לו** ומהו שנאמר יבוזו לו
בלשון רבים. **אָלָא** פירוש הפסוק הוא שמלאכי המלכות תאביים לייחוד העליון ואם

יאמר להם הקב"ה שהרי תאבתכם היא מפני השפע שמחלקת לכם המלכות לאחר הייחוד
ואם כן אני אתן לכם את השפע הזה גם מבלי הייחוד, אז יבוזו המלאכים ההם לאותו השפע

מפני שכוונתם הוא רק לייחוד את הייחוד שלא ע"מ לקבל פרס (אור החמה בשם מהרח"ו)
וזהו שכתוב, **אם יתן איש, דא קדשא בריך הוא. את כל**

הון ביתו, כמה דאת אמר (משלי כד) **כל הון יקר ונעים** הוא

הקב"ה דהיינו ז"א ואם הוא יתן שהוא השפע שהמוני מעלה מקבלים ממנו דרך המלכות

הנקראת ביתו כמו שנאמר כל הון יקר ונעים שהוא השפע שז"א משפיע למלכות.

אור הרשב"י

אהבת השם כתקונו אף על פי כן יהיה נחשב
בעיניו תמיד שהוא עדיין רק בבחינת תחלה
וראשית ומחמת זה משתוקק תמיד יותר לבא
לבחינת אהבת השם במסירות נפש ממש ומוזה
בא בחינת גאולה.

[כד] וביאר הבת עין שמש"כ אם יתן איש את
כל הון ביתו באהבה וכו'. הכלל הוא שלא
יחשוב נגדו שום דבר מתאות עולם הזה נגד
אהבת השם ית'. רק באיזה בחינה יכול לבוא
לבחינת אהבה כזו הוא רק ע"י בחינת הכנעה
וענוה באמת היינו אפילו כשיש לאדם בחינת

תוספתא

בוז יבוזו לו. מאי בוז מה הרמז בתיבת בוז. **יומא תניינא ויומא שתיתא ויומא שביעאה דסופות** אלא פירושו שהפסוק בא

לרמז על היום השני והשישי והשבעי של חג הסוכות שהם ר"ת בוי"ז (הסולם), **דבהון הוו מנסכי מים ויין** שבאלו הימים נרמז בתורה ענין ניסוך היין והמים ביחד

ע"ג המזבח [כה] (רמ"ק) ומבאר עוד **דז' יומין דסופות, בהון הוו מקריבין ישראל, שבעין פרים, לכפרא על שבעין ממונן, בגין דלא ישתאר עלמא חרוב מנייהו** שבאלו השבעה

ימים של חג הסוכות היו מקריבים ישראל שבעים פרים לכפר על שבעים אומות העולם בכדי שלא יהיה העולם חרוב על ידם כי ע"י השוחד שהם מקבלים הם אינם מקטרגים עוד עלינו,

הדא הוא דכתיב וזהו מש"כ, (במדבר כט) **ובחמשה עשר יום וגו' והקרבתם עולה אישה וגו'** דהיינו שבאלו הימים הקריבו שבעים

פרים לעולה כנגד השבעים אומות. (ע"כ תוספתא).

באהבה, דכנסת ישראל לגביה, ולא לאתקשרא בהרה מחמת אהבה של המלכות אליו ואם כל השפע הזה הוא מבלי

אור הרשב"י

[כה] כדאיתא בתענית דף ב' ע"ב רבי יהודה בן בתירה אומר נאמר בשני ונסכיהם ונאמר בששי ונסכיה ונאמר בשביעי כמשפטם הרי

הלימוד היומי

לע"נ אריאן בן יפה ז"ל

הייחוד עם המלכות אז, **בוז יבוזו לו, כל אינון** (דף נ"ה ע"א) **אוכלוסין**
וכל אינון משריין דלעילא, להחוא הון יקר שהם כל אותם
המלאכים המוני מעלה וכן כל המחנות שלמעלה לאותו שפע הון יקר שרצה ז"א להשפיע
להם מבלי היחוד, **דהא לית רעותא לבלהו אלא בשעתא**
דפנסת ישראל מתקשרא ביה בקודשא בריך הוא,
ומתעטרא בהדיה מפני שאין רצון לכולם אלא רק בשעה שהשכינה מתקשרת
עם ז"א ומתעטרת עימו במוחין שמקבל מאמא, **פדין כל אינון אוכלוסין,**
וכל אינון משריין, ובלהו עלמין ואז כל אותם המלאכים וכל אותם
המחנות וכל העולמות **בלהו בחדו, בנהירו, בברפאן,** (על דא אמר)
כולם הם בשמחה מצד הבינה ובהארה מצד הדעת ובברכה מצד החכמה (רמ"ק).

כתיב שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. מאן
דאנח תפלין, בד מנח תפלה של יד וסוד הדבר הוא
כי מי שמניח תפילין, כאשר הוא מניח את תפילין של יד, **פעי לאושטא**
דרועא שמאלא הוא צריך להושיט את זרועו השמאלית שהוא כנגד הזרוע
השמאלית של ז"א, **לקבלא לה לפנסת ישראל** בכדי להורות שז"א
מקבל את כנסת ישראל דהיינו שראש המלכות נמצא תחת הזרוע השמאלית שלו,
ולקשרא קשרא עם ימינא וצריך לקשור את התפילין בזרועו הימנית,
בגין לתבקא לה מפני שז"א מחבק את המלכות בימינו, **לקיימא**
דכתיב והוא לקיים את מש"כ, **שמאלו תחת לראשי וימינו**
תחבקני דהיינו שזרוע השמאל של ז"א הוא מתחת ראש המלכות וביד ימינו הוא